

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Her seer jeg da et Lam at gaae

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Her seer jeg da et Lam at gaae", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56*, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid77842/facsimile.pdf> (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

At jeg plåt
Af verden kedes.

18. Kom, min Ære! kom, min lyst!
Kom og kryst
Mig nu til dit blodig bryst;
Det er al mit ønskes mening,
At jeg maa
Med dig staae
I sand forening.

56

Nr. 30.

Mel. Et Bødt Barn saa lystelig.

Her seer jeg da et Lam at gaac,
Og sig til døden skynder,
Et taaligt Lam, som bærer paa
Al verdens sorg og synder;
Til pine-bænken staaer hans hu,
Og siger: see, her staaer jeg nu
For Adams kiøn at stride;
Man viser alle piner frem,
i Hand svarer: gierne! hvert et lem
Er færdigt til at lide.

2. Det Lam er Hærræn, stor og stærk,
Med verdens kiøn forbunden,
Som GUD til vor forløsnings verk
Har eene dygtig funden.

18, 4: mit] mit 3⁴⁻⁷.
Nr. 30. 632-7. 1, 3: taaligt] taaligt G.

17, 6: plåt] fuldstændig.
Nr. 30. Oversættelse. Ein Lammlein geht und trägt die schuld, P. Gerhardt, Schr. s. 90. Denne berømte passionssalme fandtes allerede i Ægidius' salmebog af 1717 i en oversættelse, hvor tankindholdet ganske vist kom frem, men hvor al skønhed var forduftet. Brorson har fundet, at dette var for galt, og har så givet sin oversættelse. — 1, 1-4: Kristus som lammet, Joh. 1, 29; 1. Kor. 5, 7; 1. Pet. 1, 19; Job. Ab. 7, 9-10. 14 o. fl. — 1, 7: kiøn] slægt. — 2, 2: med verdens kiøn forbunden] forbunden med menneskeslægten ved selv at være bleven menneske.

Gak hen, min kiere Søn, og liid
 For dem, som indtil evig tiid
 Min vrede skulde smage;
 Den straf er grusom ud at staae,
 Men verdens frelse staaer derpaa;
 Vil du dig dem antage?

3. Ja, Fader! ja, af hiertens grund,
 Leg paa, jeg vil det taale;
 Lad komme kun den bitre stund;
 Jeg drikker denne skaale.
 Hvo vidste før slig kierlighed,
 Saa høi, saa dyb, saa lang, saa breed,
 At tænke eller nævne?
 O kierlighed! saa stærk og stor,
 Du fører den til kors og mord,
 For hvilken klipper revne.

4. Paa korsets træ du piinte ham
 Med nagler og med spyde,
 Hvor saae man da det offer-lam
 Udi sit blod at flyde;
 Hvor saae man da hans herte slaac,
 Hver aare som en bæk at gaac,
 Hans rosen-kinder blegne!
 O Lam! hvorledes skal jeg dig

57

2, 10: vil] vill G. 4, 1: du piinte ham] de piinte ham J 7: du svarer til originalen.

3, 1-4: Ligesom allerede i 1, 9-10 er Kristi beredvillighed til at lide her i en mærkelig grad skildret uden henvisning til sjælekampen i Gethsemane. Fra denne er ganske vist udtrykket: *jeg drikker denne skaale* hentet (Mt. 26, 39, 42); men det findes ikke i originalen, og den måde, hvorpå disse ord her siges, svarer heller ikke til, at Jesus i Gethsemane sagde: »Er det muligt, da gå denne kalk mig forbi.« Man kan spørge, om samtalen her mellem faderen og sønnen er tænkt at finde sted i himlen før Kristi menneskevordelse. Ved v. 1 synes denne forståelse dog umulig; men måske kunne man i 2, 3-4 finde en overgang til Guds rådslutning før menneskevordelsen. Det hjælper dog ikke over for 1, 9-10, der åbenbart foregår på jorden. — 3, 2: *Jeg] jeg.* — 3, 8: Ef. 3, 18. — 3, 8-10: *o kierlighed . . . revne] han,* hvis magt er så stor, at han kan bringe klipper til at revne, jeres af kærligheden til den fornædrelse, at læde sig korsfæste og myrde. — 4, 1: Når man læser *du*, må dette ord forstås om kærligheden ud fra det umiddelbart foregående, hvor der stod: *o kierlighed . . . du* (3, 8-9); kærligheden er da set som det egentlige ophav til de lidelser, der tilsløjes Kristus.

For saa ret ubegribelig
En kjerlighed begegne?

5. Mit hierte vil jeg dag og nat
Med længsel til dig vende,
Hver time vil jeg dig, min skat!
I kjerlighed omspænde.
Du være skal mit hiertes roe,
Ja naar mit hierte gaar i to,
Skal du mit hierte blive;
I dig jeg enc roser mig,
Alt mit, det vil jeg evig dig
Til eyendom forskrive.

6. Din liflighed med fryde-sang
Jeg nat og dag vil ære,
Og til mit sidste aandelang
Dig plad opofret være;
Hver tankc, ord og gierning skal
I dine fodspors dybe dal
Som stille hække rinde;
Og alt det, du mod mig har giort,
Jeg vil i hiertet prente stort,
Din død til evig minde.

7. Mit hierte skal en rosen-dal
Og skatte-kammer hede,
Den største skat en himmel-sal
I hende vil berede,

5, 7: skat] skat G.

4, 10: Begegne] behandle, løse. — 5, 4: omspænde] omfavne. — 5, 6: i to] ito.
— 5, 7: skat] skal du mit hierte hvide] nemlig som den, der bor i mig
med livgivende kraft. — 5, 8: 1. Kor. 1, 31; 2. Kor. 10, 17; Gal. 6, 14. —
6, 4: plad] fuldstændig. — 6, 5-7: Jæder tanke ... rinde] Meningen er, at både for
tanke, ord og gerning skal stille betragtning af Jesu lidelse være bestemmende.
Det skønne billede, hvorunder dette udtrykkes, er Brorsons eget; der findes kun
en antydning i originalen (mein buch des lebens). — 6, 6: i dine fodspors dybe dal]
i surens dybe dal, hvor fodsporene fra Jesu lidelsesvandring endnu står. — 7, 1:
en rosendal] Brorson har læst sit rosenbillede ind uden grundlag i originalen.
jfr. nr. 10; 20, 16, 3. — 7, 3: den største skat] Jesus. — 7, 4: hende] hjertet.

Bort perle-pragt og gyldne skat,
 Som skinner kun i verdens nal,
 Jeg har en bedre funden;
 Den skat, jeg have vil og faaer,
 Er den, som er af JESU saar
 Og aabne side runden.

8. Det skal jeg ogsaa al min tiid
 Mig føre ret til nytte,
 Det skal mig gjøre stærk i striid,
 I farlighed mig skytte,
 I sorgen give harpe-spil,
 Og naar mig intet smage vil,
 Skal det mit manna blive,
 Min viin, naar jeg af tørst er mat,
 Naar jeg er ene og forfadt,
 Mig liden sødt fordrive.

58

9. Mit liv det er i JESU blod
 Trods alle dødens pile,
 Gaaer hele verden mig imod,
 Jeg deri har min hvile;
 Det lindrer alle siele-saar,
 Forfrisker modet, naar jeg gaaer
 Beklemt med svare tanker,
 Naar mange plagers hvirvel-vind
 Forvirre vil mit lange sind,
 Da er hans blod mit anker.

10. Hans blod mit purpur være skal,
 Naar jeg engang maa træde
 Af denne verdens jammerdal
 Til evig fryd og glæde;

9,2: dødens] Dødens G. 9,10: hans blod] dit blod G¹⁻².

8,1: det] Hermed må der være ment Jesu blod, som der lige under et billede har været tale om (7, 8-10), se også fortsættelsen i v. 9-10. Hvad der i disse vers siges om Jesu blod, forstås ud fra skriftsteder: som Rom. 5, 9; Ef. 1, 7; Hebr. 9, 12. — 9, 7: snøre] tunge. — 10, 1, 5: purpur, krons] i fuldendelsen skal de frelste være konger, Rom. 8, 17; Joh. Ab. 3, 10; 22, 5.

Min krone i Guds himmel-sal,
 Naar jeg som solen skinne skal;
 Alt hvad mig skenket bliver,
 Den dag jeg skal for thronen gaae,
 Og brud ved JEsu side staae,
 Det alt hans blod mig giver.

Nr. 31.

Mel. Sviag dig op mod Himlens etc.

JEsu, siets lys dag,
 Glæde, fryd og aere,
 Al mit hertes velbehag,
 Lad mig dog frembære
 Denne slette tak for al
 Dine piners nøje,
 Kust paa dette lode-fald
 Dog et naadigt øje.

59

2. Jeg betænker, hvad der dig
 Dog bevæge kunde,
 At du vilde her for mig
 Næsten gaae til grunde,
 At du angest, vold og nød
 Villig vilde lide,
 Og ey mod saa haard en død
 Med en mine stride.

3. Nu din faders kjerlighed,
 Naadens rige kilde,
 Og at du saa meget leed,
 Og saa gierne vilde,

Nr. 31. *G11-7*. 2, 3: een mine; en Mine G.

10, 7-10: alt hvad mig skenket bliver, ... det alt hans blod mig giver! al den herlighed, som bliver skenket mig, når jeg skal stå som Kristi brud, skyldes hans blod o: hans forsonergjerning.

Nr. 31. Oversættelse. *JEant meiner seelen licht*, H. Held, Schr. s. 104. — 1, 5: slette; ringe.